

Sygn. akt VI Ka 378/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik

Sędziowie: SO Małgorzata Bańkowska

SO Sebastian Mazurkiewicz (spr.)

protokolant: p.o. protokolant sądowy Aneta Kniaziuk

przy udziale prokuratora Jerzego Kopcia

po rozpoznaniu dnia 13 maja 2016 roku

sprawy skazanego P. D., syna M. i I. ur. (...) w C.

o wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 22 grudnia 2015 roku sygn. akt III K 313/15

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zwalnia skazanego od wydatków w postępowaniu odwoławczym przejmując je na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. C. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę skazanego w drugiej instancji oraz podatek VAT.

SSO Jacek Matusik SSO Małgorzata Bańkowska SSO Sebastian Mazurkiewicz

Sygn. akt VI Ka 378/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy skazanego okazała się niezasadna.

Błędne jest forsowane w apelacji twierdzenie, iż umarzając postępowanie o wydanie wyroku łącznego Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy prawa materialnego, a to art. 4 § 1 kk w zw. z art. 85 § 1 kk w brzmieniu nadanym temu przepisowi ustawą z 20 lutego 2015 roku.

Wskazać na tym tle należy, iż dnia 1 lipca 2015 roku nastąpiła nowelizacja przepisów Rozdziału IX Kodeksu karnego, która znacząco przemodelowała zasady łączenia kar w wyroku łącznym. Odstąpiono bowiem od konstrukcji zbiegu realnego przestępstw jako warunku połączenia wymierzonych za nie kar na rzecz łączenia kar podlegających wykonaniu.

Art. 19 ust. 1 Ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) stanowi, iż **przepisów rozdziału IX kodeksu karnego** (Zbieg przestępstw oraz łączenie

kar i środków karnych) **w nowym brzmieniu nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem 1 lipca 2015 roku**, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie nowelizacji. Nie ulega zatem wątpliwości, iż art. 19 ust. 1 Ustawy nowelizującej wprowadza unormowanie szczególne w stosunku do art. 4 § 1 kk. W myśl ogólnej zasady kodeksowej, normującej kwestię kolizji ustaw w czasie, ustanowionej w art. 4 § 1 kk, łącząc po wejściu w życie noweli z dnia 20 lutego 2015 roku węzeł kary łącznej kary prawomocnie orzeczone przed wejściem w życie tej noweli należałoby stosować ustawę nową (czyli przepisy rozdziału IX kodeksu karnego w brzmieniu nadanym nowelą), a ustawę obowiązującą poprzednio (przepisy rozdziału IX w dotychczasowym brzmieniu), tylko wtedy, gdyby była ona względniejsza dla sprawcy. Przepis art. 19 ust. 1 noweli lutowej wprowadza odstępstwo od tej zasady. Wyraża się ono w tym, że w rozważanym zakresie wyłącza się stosowanie ustawy nowej do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem jej wejścia w życie z tym, że owo wyłączenie nie obejmuje wypadków, w których zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem już po tym dniu. W takim i tylko takim zakresie komentowany przepis wyłącza stosowanie art. 4 § 1 kk. Dopiero wówczas, gdy zachodzi potrzeba rozważenia zasadności połączenia kar, z których chociaż jedna została wymierzona wyrokiem, który uprawomocnił się począwszy od dnia 1 lipca 2015 roku – niezbędna jest analiza takiego przypadku z zastosowaniem art. 4 § 1 kk.

W niniejszej sprawie ostatni wyrok skazujący P. D. został wydany 17 stycznia 2012 roku, a zatem pod rządami ustawy obowiązującej przed 1 lipca 2015 roku. Tym samym mając na uwadze treść art. 19 ust. 1 Ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw oraz powyższe rozważania stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy słusznie zastosował przepisy obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015 roku.

Jednocześnie Sąd Okręgowy zważył, iż nawet w uprzednio obowiązującym stanie prawnym formalnie łączeniu podlegały kary orzeczone w wyrokach w sprawach o sygn. akt III K 491/11 (punkt 2 komparycji wyroku Sądu Rejonowego) oraz sygn. akt III K 661/11 (punkt 3 komparycji wyroku Sądu Rejonowego). Niemniej jednak po rozważeniu sytuacji prawnej skazanego stwierdzić należy, iż połączenie powyższych kar byłoby dla skazanego niekorzystne. Zważyć bowiem należy, iż w wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie wydanym dnia 17 stycznia 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 661/11 P. D. wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby. Tym samym zauważyć należy, iż obecnie – zgodnie z dyspozycją art. 75 § 4 kk – zarządzenie wykonania tej kary jest już niemożliwe. Mając zatem to na uwadze stwierdzić należy, iż nawet gdyby połączyć kary stosując najbardziej korzystną dla skazanego zasadę absorpcji, to i tak jego sytuacja prawna uległaby pogorszeniu. Wówczas bowiem od początku zacząłby skazanemu biec okres próby i orzeczona kara łączna pozbawienia wolności potencjalnie – przy „potknięciu” skazanego mogłaby zostać zarządzona.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

Zgodnie z art. 618 § 1 pkt 11 kpk Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. C. wynagrodzenie za obronę skazanego z urzędu w instancji odwoławczej, którego wysokość ustalono w oparciu o Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego sąd orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk.